

2) Zarzut drugi, zgodnie z którym poniższe naruszenia rozpatrywane łącznie są tak rozległe, że stanowią wystarczająco poważne naruszenie normy prawnej wyższego rzędu:

— w czasie kiedy strona skarżąca została pozbawiona depozytów bankowych nie istniały ograniczenia „przewidziane ustawą” w *acquis* regulujące kwestie pozbawienia depozytów bankowych, niezgodnie z wymogami karty i protokołu;

— strona skarżąca została pozbawiona depozytów bankowych bez „słusznego odszkodowania [...] wypłaconego we właściwym terminie” niezgodnie z art. 17 karty i art. 1 protokołu;

— pozbawienie depozytów jest *prima facie* nielegalne, chyba że „[z] zastrzeżeniem zasady proporcjonalności, [jest ono] [...] konieczne i rzeczywiście odpowiada[...] celom interesu ogólnego uznawanym przez Unię lub potrzebom ochrony praw i wolności innych osób”⁽²⁾;

— stanowiący przeciwagę interes publiczny polegający na zapobieżeniu, w krótkim i średnim terminie, panice i szturmowi na banki, nie został uwzględniony przy dokonywaniu oceny interesu publicznego w rozumieniu art. 17 karty i art. 1 protokołu;

— celem nie było skrzywdzenie lub ukaranie Cypru, lecz objęcie go oraz strefy euro wsparciem na rzecz stabilności, a tym samym odciążenie, a nie destabilizacja jego instytucji finansowych oraz żywotności gospodarczej;

— nie ma mowy o zachowaniu proporcjonalności ingerencji względem uzasadnionego celu, gdyż zgodnie z art. 3 traktatu EMS jego prawdziwym celem jest „uruchamianie funduszy oraz udzielanie jego członkom napotykanym lub mogącym napotkać poważne trudności finansowe, pod rygorystycznymi warunkami [...], wsparcia na rzecz stabilności, jeżeli będzie to konieczne do zapewnienia stabilności finansowej strefy euro w całości i jej państw członkowskich” bez równoczesnego paraliżowania ich gospodarki.

3) Zarzut trzeci, zgodnie z którym wskazane pozbawienie depozytów strony skarżącej nie było konieczne, ani proporcjonalne.

4) Zarzut czwarty, zgodnie z którym ostatecznie to pozwani spowodowali pozbawienie strony skarżącej jej depozytów bankowych, ponieważ gdyby nie to wystarczająco poważne naruszenie depozyty bankowe strony skarżącej byłyby chro-

nione prawami wynikającymi z karty i protokołu, skutkiem czego szkoda poniesiona przez stronę skarżącą jest wystarczająco bezpośrednia i przewidywalna.

5) Zarzut piąty, zgodnie z którym skoro powyższe żądania są uzasadnione, stosowne klauzule należy uznać za nieważne i niebyłe pomimo faktu, że odnoszą się one do Cypru, ponieważ dotyczą strony skarżącej bezpośrednio i indywidualnie na tej podstawie, że stosowne klauzule i sposób ich wykonania naruszają traktat lub reguły prawne związane z jego stosowaniem, lub — w zakresie w jakim zostałyby orzeczone, że pozbawienie strony skarżącej jej depozytów bankowych podważało zasadę prawną wyrażoną w art. 6 ust. 1 TUE — że miało miejsce nadużycie władzy.

⁽¹⁾ Zobacz wyrok z dnia 2 grudnia 1971 r. w sprawie 5/71 Zuckerfabrik Schoepfenstedt przeciwko Radzie, Rec. s. 975.

⁽²⁾ Artykuł 52 ust. 1 karty.

Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2013 r. — Eleftheriou i Papachristofi przeciwko Komisji i EBC

(Sprawa T-291/13)

(2013/C 226/23)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Andreas Eleftheriou (Dherynia, Cypr); Eleni Eleftheriou (Dherynia); Lilia Papachristofi (Dherynia) (przedstawiciele: C. Paschalides, Solicitor i adwokat A. Paschalides)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny i Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— zasądzenie odszkodowania w kwocie 347 520,68 GBP na tej podstawie, że klauzule protokołu ustaleń z dnia 26 kwietnia 2013 r. podpisanego przez Cypr i pozwanych zawierają w pkt 1.23 — 1.27 wymagania stanowiące wystarczająco poważne naruszenie normy prawnej wyższego rzędu chroniącej podmioty indywidualne, a mianowicie art. 17 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej i art. 1 protokołu nr 1 do europejskiej konwencji praw człowieka;

- uznanie stosownych klauzul za nieważne i niebyłe oraz nakazanie pilnego przeglądu instrumentów pomocy finansowej przewidzianych w art. 14 — 18 Traktatu ustanawiającego europejski mechanizm stabilności (zwanego dalej „traktatem EMS”), zgodnie z art. 19 tego traktatu, w świetle orzeczenia Sądu i celem wprowadzenia zmian niezbędnych, by zastosować się do tego orzeczenia;
- jeżeli odszkodowanie wskazane w żądaniu pierwszym nie zostanie przyznane z tego powodu, że stosowne klauzule powinny zostać uznane za nieważne — zasądzenie odszkodowania z tytułu naruszenia art. 263 TFUE.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy, zgodnie z którym stosowne klauzule protokołu ustaleń zawierają wymagania stanowiące „wystarczająco poważne naruszenie normy prawnej wyższego rzędu chroniącej podmioty indywidualne”⁽¹⁾, z tego względu, że:
  - wspomniana norma prawna ma charakter nadrzędny, gdyż jest zawarta w karcie praw podstawowych i w europejskiej konwencji praw człowieka;
  - na mocy art. 51 ust. 1 karty i art. 6 ust. 2 TUE pozwani mają obowiązek przestrzegać podstawowych praw zagwarantowanych w karcie i konwencji oraz popierać ich stosowanie; oraz
  - depozyty bankowe stanowią własność w rozumieniu wspomnianego art. 17 karty i art. 1 protokołu nr 1 do konwencji.
- 2) Zarzut drugi, zgodnie z którym poniższe naruszenia rozpatrywane łącznie są tak rozległe, że stanowią wystarczająco poważne naruszenie normy prawnej wyższego rzędu:
  - w czasie kiedy strona skarżąca została pozbawiona depozytów bankowych nie istniały ograniczenia „przewidziane ustawą” w *acquis* regulujące kwestie pozbawienia depozytów bankowych, niezgodnie z wymogami karty i protokołu;
  - strona skarżąca została pozbawiona depozytów bankowych bez „słusznego odszkodowania [...] wypłaconego we właściwym terminie” niezgodnie z art. 17 karty i art. 1 protokołu;
  - pozbawienie depozytów jest *prima facie* nielegalne, chyba że „[z] zastrzeżeniem zasady proporcjonalności, [jest ono] [...] konieczne i rzeczywiście odpowiada[...] celom interesu ogólnego uznawanym przez Unię lub potrzebom ochrony praw i wolności innych osób”⁽²⁾;
  - stanowiący przeciwagę interes publiczny polegający na zapobieżeniu, w krótkim i średnim terminie, panice i szturmowi na banki, nie został uwzględniony przy dokonywaniu oceny interesu publicznego w rozumieniu art. 17 karty i art. 1 protokołu;
  - celem nie było skrzywdzenie lub ukaranie Cypru, lecz objęcie go oraz strefy euro wsparciem na rzecz stabilności, a tym samym odciążenie, a nie destabilizacja jego instytucji finansowych oraz żywotności gospodarczej;
  - nie ma mowy o zachowaniu proporcjonalności ingerencji względem uzasadnionego celu, gdyż zgodnie z art. 3 traktatu EMS jego prawdziwym celem jest „uruchamianie funduszy oraz udzielanie jego członkom napotykanym lub mogącym napotkać poważne trudności finansowe, pod rygorystycznymi warunkami [...], wsparcia na rzecz stabilności, jeżeli będzie to konieczne do zapewnienia stabilności finansowej strefy euro w całości i jej państw członkowskich” bez równoczesnego paraliżowania ich gospodarki.
- 3) Zarzut trzeci, zgodnie z którym wskazane pozbawienie depozytów strony skarżącej nie było konieczne, ani proporcjonalne.
- 4) Zarzut czwarty, zgodnie z którym ostatecznie to pozwani spowodowali pozbawienie strony skarżącej jej depozytów bankowych, ponieważ gdyby nie to wystarczająco poważne naruszenie depozyty bankowe strony skarżącej byłyby chronione prawami wynikającymi z karty i protokołu, skutkiem czego szkoda poniesiona przez stronę skarżącą jest wystarczająco bezpośrednia i przewidywalna.
- 5) Zarzut piąty, zgodnie z którym skoro powyższe żądania są uzasadnione, stosowne klauzule należy uznać za nieważne i niebyłe pomimo faktu, że odnoszą się one do Cypru, ponieważ dotyczą strony skarżącej bezpośrednio i indywidualnie na tej podstawie, że stosowne klauzule i sposób ich wykonania naruszają traktat lub reguły prawne związane z jego stosowaniem, lub — w zakresie w jakim zostałyby

orzeczone, że pozbawienie strony skarżącej jej depozytów bankowych podważało zasadę prawną wyrażoną w art. 6 ust. 1 TUE — że miało miejsce nadużycie władzy.

— jeżeli odszkodowanie wskazane w żądaniu pierwszym nie zostanie przyznane z tego powodu, że stosowne klauzule powinny zostać uznane za nieważne — zasądzenie odszkodowania z tytułu naruszenia art. 263 TFUE.

⁽¹⁾ Zobacz wyrok z dnia 2 grudnia 1971 r. w sprawie 5/71 Zuckerfabrik Schoeppenstedt przeciwko Radzie, Rec. s. 975.

⁽²⁾ Artykuł 52 ust. 1 karty.

Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2013 r. — Evangelou przeciwko Komisji i EBC

(Sprawa T-292/13)

(2013/C 226/24)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Christos Evangelou i Yvonne Evangelou (Dherynia, Cypr) (przedstawiciele: C. Paschalides, Solicitor i adwokat A. Paschalides)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny i Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— zasądzenie odszkodowania w kwocie 1 552 110,64 EUR na tej podstawie, że klauzule protokołu ustaleń z dnia 26 kwietnia 2013 r. podpisanego przez Cypr i pozwanych zawierają w pkt 1.23 — 1.27 wymagania stanowiące wystarczająco poważne naruszenie normy prawnej wyższego rzędu chroniącej podmioty indywidualne, a mianowicie art. 17 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej i art. 1 protokołu nr 1 do europejskiej konwencji praw człowieka;

— uznanie stosownych klauzul za nieważne i niebyłe oraz nakazanie pilnego przeglądu instrumentów pomocy finansowej przewidzianych w art. 14 — 18 Traktatu ustanawiającego europejski mechanizm stabilności (zwanego dalej „traktatem EMS”), zgodnie z art. 19 tego traktatu, w świetle orzeczenia Sądu i celem wprowadzenia zmian niezbędnych, by zastosować się do tego orzeczenia;

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1) Zarzut pierwszy, zgodnie z którym stosowne klauzule protokołu ustaleń zawierają wymagania stanowiące „wystarczająco poważne naruszenie normy prawnej wyższego rzędu chroniącej podmioty indywidualne” ⁽¹⁾, z tego względu, że:

— wspomniana norma prawna ma charakter nadrzędny, gdyż jest zawarta w karcie praw podstawowych i w europejskiej konwencji praw człowieka;

— na mocy art. 51 ust. 1 karty i art. 6 ust. 2 TUE pozwani mają obowiązek przestrzegać podstawowych praw zagwarantowanych w karcie i konwencji oraz popierać ich stosowanie; oraz

— depozyty bankowe stanowią własność w rozumieniu wspomnianego art. 17 karty i art. 1 protokołu nr 1 do konwencji.

2) Zarzut drugi, zgodnie z którym poniższe naruszenia rozpatrywane łącznie są tak rozległe, że stanowią wystarczająco poważne naruszenie normy prawnej wyższego rzędu:

— w czasie kiedy strona skarżąca została pozbawiona depozytów bankowych nie istniały ograniczenia „przewidziane ustawą” w *acquis* regulujące kwestie pozbawienia depozytów bankowych, niezgodnie z wymogami karty i protokołu;

— strona skarżąca została pozbawiona depozytów bankowych bez „słusznego odszkodowania [...] wypłaconego we właściwym terminie” niezgodnie z art. 17 karty i art. 1 protokołu;

— pozbawienie depozytów jest *prima facie* nielegalne, chyba że „[z] zastrzeżeniem zasady proporcjonalności, [jest ono] [...] konieczne i rzeczywiście odpowiada[...] celom interesu ogólnego uznawanym przez Unię lub potrzebom ochrony praw i wolności innych osób” ⁽²⁾;

— stanowiący przeciwwagę interes publiczny polegający na zapobieżeniu, w krótkim i średnim terminie, panice i szturmowi na banki, nie został uwzględniony przy dokonywaniu oceny interesu publicznego w rozumieniu art. 17 karty i art. 1 protokołu;